సీరియల్

• బొమ్మిడి అచ్చారావు

(గత సంచిక తరువాయి)

నాయుడు రాఘవేంద్రరావు కళ్ళలోకి చూసి, "ఏరా ఆఫీసరూ, నామీద రివాల్వర్ గురిపెడతావా? చూడు నీ కుడిచేతికి పట్టిన దుర్గతి!?" అంటూ పట్టాకత్తితో రాఘవేంద్రరావు కుడిచేతిని మోచేతివరకూ నరికేశాడు.

కెవ్వున కేక వేయబోయి గొంతులోనే ఆపుకున్నది జ్వలిత. ఆమెకు కళ్ళముందు అంతా చీకటిగా, భయంకరంగా కనిపించింది.

రాఘవేంద్రరావు పళ్ళ బిగువున బాధను అణచుకుని ఎగిరి కాళ్ళతో నాయుడి గుండెలమీద తన్నాడు. ఊహించని ఆ తాపుకు వెనక్కి విరుచుకుపడిపోయాడు నాయుడు. అయితే మరుక్షణం రెట్టించిన కోపంతో, అహంకారంతో లేచి నించున్నాడు.

పట్టాకత్తితో రాఘవేంద్రరావు కాళ్ళు రెండూ నరికేశాడు నాయుడు.

“ఇప్పుడు తన్నరా, ఎలా తంతావో! నాయుడంటే తక్కువగా అంచనా వేశావు గదూ, అనుభవించు” అంటూ వికటంగా నవ్వాడు.

మరుక్షణం కోయ సింగడి చేతిలోని పట్టాకత్తి రాఘవేంద్రరావు మరో చెయ్యిని నరికేసింది. తక్కిన ముగ్గురు కోయవాళ్ళు రాఘవేంద్రరావు శరీరాన్ని నాలుగు ముక్కలుగా నరికేశారు!

ఈ ఘోర దృశ్యాన్ని కళ్ళారా చూసిన జ్వలితకు కోపంతోను, ఉక్రోషంతోను, విపరీతమైన దుఃఖంతోను శరీరం వణికిపోయింది. నాయుడ్ని చంపేసి, తనూ చచ్చిపోవాలని ముందుకి ఉరకబోయింది. సరిగ్గా అదే సమయంలో ఆమె పాదంమీద చురుక్కుమని కుట్టింది ఏదో! ఒకసారి కాదు మూడు, నాలుగుసార్లు!

కుప్పలా కూలిపోయింది జ్వలిత. వెంటనే ఆమెకు స్పృహ తప్పిపోయింది. స్పృహ తప్పిపోయే ముందు ఆమె కళ్ళకు ఎండుటాకులమీద జరజర పాకుతూ పోతున్న గోధుమవన్నె త్రాచు కనిపించింది. ఎనిమిది అడుగుల పొడవుంటుంది!

ఆ తర్వాతేం జరిగిందో ఆమెకు తెలియదు....

• • •

విషకన్య చెప్తున్న కథనం ఆసక్తిగా వింటున్న నవీన్ ఆమె చెప్పటం ఆపగానే ఆమె ముఖంలోకి ప్రశ్నార్థకంగా చూశాడు.

విషకన్యగా పరిచయమైన జ్వలిత కొద్ది క్షణాలు ఏదో గుర్తుకు తెచ్చుకుంటున్నట్టు అర్ధనిమీలిత నేత్రి

అయింది. జరిగిన ఘోర సంఘటనలను అప్పుడే చూస్తు న్నట్టుగా ఆమె శరీరం రోమాంచిత మయింది.

విషకన్య చెప్పసాగింది:

"నాకు మెలకువ వచ్చేసరికి బాగా రాత్రయి పోయింది. ఒళ్ళంతా భారంగా వున్నట్టనిపించింది. పాము కాటుకి నా ప్రాణం యెందుకు పోలేదో నా కర్థం కాలేదు.

మెల్లగా లేచి కూచున్నాను. కన్ను పొడుచుకున్నా ముందున్న దృశ్యం కనిపించటంలేదు. తడుముకుంటూ అలాగే అలవాటుపడ్డ దారిలో క్వార్టర్సువైపు నడిచాను. అడవంతా నిశ్శబ్దంగా వుంది. అప్పటివరకు జరిగిన సంఘటనలు నాకు గుర్తుకు రాగానే దుఃఖం పెల్లుబికి వచ్చింది.

మా తండ్రిగారిని నామరూపాల్లేకుండా నాశనం చేసిన ఆ దుర్మార్గుల్ని నాశనం చేయాలని ఆ క్షణంలోనే దృఢంగా శపథం చేశాను. మా అమ్మని ఆ దుర్మార్గులేం చేశారోనన్న భయం ఓ పక్క, నా తండ్రి యిక లేరన్న ఘోరమైన నగ్న సత్యం ఓ పక్క మనసునుపట్టి నొక్కే స్తూంటే యెలాగో యిల్లు చేరాను.

నేననుమానించినట్టే అయింది. మా అమ్మ క్వార్టర్సులో కనిపించలేదు. ఎంత వెతికినా యే గదిలోను లేదు. ఇల్లంతా చిందరవందరగా వున్నది. నేను డెవలప్ చేసిన ఫిల్ముగాని, కెమెరాగాని కనిపించలేదు, అలాగే మా నాన్నగారి ఆఫీసు రికార్డంతా చింపి పోగులు పెట్టారు, ఎవరో!

అమ్మనికూడా వాళ్ళు చంపేసి వుంటారని గ్రహించ గానే నాలో నిస్సత్తువ ఆవరించింది. అలాగే నేలమీద

తప్పుకూలిపోయి చాలాసేపు రోదించాను.

తరవాత ఎప్పటికో లేచి ముఖం కడుక్కొని యథాలాపంగా అద్దంలో చూసుకొని కెవ్వున కేక వేశాను. అద్దంలో చూస్తూన్నది నా ప్రతిరూపమేనా అన్న అనుమానం వచ్చింది. ముఖమే కాదు. నా శరీరమంతా నల్లగా మాడిపోయింది. తెల్లగా నవనవలాడుతూ ఆరోగ్యంగా కళకళలాడే నా శరీర సౌందర్యమంతా బొగ్గులా మారిపోయింది. నా కళ్ళను నేనే నమ్మలేకపోయాను.

కారణం అప్పుడు స్ఫురించింది. నన్ను కాటేసిన పాము విషం నా శరీరంలో తెచ్చిన మార్పు అది! ప్రాణం పోవలసింది పోకపోగా, యిలా చర్మాన్ని మాత్రం నల్లబరిచి నన్ను వికృతంచేసి వదిలినందుకు నాలో నేను ఎంతగా కుమిలిపోయానో చెప్పలేను!

కాని ఒకందుకు సంతోషించాను, నా పగ ప్రతీకారం చెల్లించుకోవటానికా అన్నట్టు నా ప్రాణం మాత్రం పోలేదు!

నా యీడుమీద నా పగ తీర్చుకొని తీరతాను. నా తల్లిదండ్రుల్ని పొట్టన పెట్టుకున్న వాళ్ళందర్నీ నేనే స్వయంగా చంపి పోగులు పెడతాను. వాళ్ళ ఆత్మలకు శాంతి చేకూరుస్తాను! అని ఆ క్షణంలో నే నిర్ణయించుకున్నాను. కాని ఆడదాన్ని, నిస్సహాయురాల్ని, ఎలా యిదంతా నెరవేర్చుకోగలను?

ఆలోచిస్తున్న నేను వెనక యేదో అలికిడి కావటం గుర్తించలేదు. 'ఎవర్నువ్వు?' అంటూ వినిపించినవైపు ఛట్రున తిరిగిచూశాను. ఎదురుగా జక్రయ్య! విశ్వాస ఘాతకుడు! మా తండ్రిని చంపటంకోసం నల్లత్రాచును ప్రయోగించిన తుచ్ఛుడు. వాడు అడిగిన ప్రశ్నను బట్టి

వాడు నన్ను గుర్తించలేదని అర్థం చేసుకున్నాను.

వాడు దగ్గరగా వచ్చి చూసి, 'నువ్వు నువ్వేనా?' అంటూ నిర్ఘాంతపోయి చూశాడు నా వైపు. నా రంగు మారినా రూపం మారలేదు. అందుకే నన్ను గుర్తుపట్టి నల్లగా వుండటం చూసి ఆశ్చర్యపోయాడు. 'నీకోసం అడివంతా గాలించాం. నిన్ను బతకనివ్వను' అంటూ బొడ్లోంచి పొడవాటి కత్తి తీశాడు. విసురుగా నామీదికి రాబోయాడు.

నేను వాడ్ని చెయ్యిపట్టి మెలితిప్పి కత్తి లాక్కోబోయాను. వాడు వదల్లేదు. మణికట్టుమీద కొరికాను.

అంతే! వాడు విలవిల్లాడుతూ నేలమీద పడిపోయాడు. అప్పటికప్పుడే వాడి శరీరం నీలిరంగుకి తిరిగిపోయింది. వాడు రెండు చేతులు జోడించి "అమ్మా, నువ్వు మనిషివి కాదు. నా పాపాల్ని శిక్షించటానికొచ్చిన నాగదేవతవి!" అంటూ ప్రాణాలు వదిలేశాడు.

వాడి నోటి-చివర్లనుండి నురుగులు! పాము కాటువేస్తే కనిపించే లక్షణాలన్నీ జక్రయ్యలో కనిపించాయి.

మొదటిసారిగా నా గురించిన నిజం తెలిసి నిర్ఘాంతపోయి నిల్చుండిపోయాను. నా శరీరం విషపూరితమైపోయింది.... నా పళ్ళలోకూడా విషం చేరిపోయింది. నా పళ్ళ కాటు పాము కాటులాగే విషపూరితం! అయితే ఆ విషం నాకు యెందుకు ప్రమాదకారి కాలేదో నాకర్థం కాలేదు. ఇది వరమా? శాపమా?

నాకు నేనే మృత్యుదేవతలా కనిపించాను ఆ క్షణంలో!

తర్వాత నాకు సంతోషమే కలిగింది. దుష్ట సంహారం చెయ్యమని దేవతలు నాకిచ్చిన వరం యీ విషం! ఈ

వికృతరూపం! సృష్టిలో ఇలాంటి విచిత్రం వుంటుందా? నమ్మశక్యం కాలేదు.

టేబిల్ మీదున్న ఆపిల్ పళ్ళను కొరికాను. వెంటనే నల్లటి గాట్లు పడ్డాయి. ఆపిల్ రంగే మారిపోయింది. ఏదైనా సందేహముంటే అది కాస్తా దాంతో తీరిపోయింది.

నా శరీరంలోని అణుఅణువునా విషమే నిండిపోయింది. అయినా ఫరవాలేదు. నేను బతికి సాధించేదేం లేదు — ప్రతీకారం తప్ప! అందుకే ఆ క్షణంనించీ ప్రతీకారం తీర్చుకోవటంకోసం పగ సాధించటంకోసం తీవ్రంగా కృషి చేశాను.

నాగుల కొండ అనబడే యీ లోయను నా నివాసంగా మార్చుకున్నాను. ఇంత క్రితం నువ్వు చూసిన సర్పాలన్నీ ఇక్కడ నివాసముంటున్నవే? నన్ను మొదటిసారిగా చూసి యివన్నీ నా చుట్టూ తిరిగాయేగాని నన్నేం చెయ్యలేదు. నేను వీటిని మాలిమి చేసుకున్నాను. చాలా చిత్రంగా యివి నా పెంపుడు జంతువుల్లాగా నా స్నేహితులైపోయాయి.

బహుశ వాటికి నేనుకూడా ఓ సర్పంలాగా కనిపిస్తుండొచ్చు. నాలోను విషమేకదా ప్రవహిస్తున్నది!? ఉగ్రనాగు అని చెప్పబడే పెద్ద సర్పం వీటన్నిటికీ రాజులాంటిది! ఉగ్రనాగు అతి స్వల్ప వ్యవధిలోనే నాకు బాగా మచ్చికయిపోయింది. నేను చెప్పినది వెంటనే అర్థంచేసుకొని ఆచరిస్తుంది!

చింపాంజీని కూడా అలాగే మచ్చిక చేసుకొని శిక్షణ యిచ్చాను. ఇదంతా నా ప్రతీకారం తీర్చుకోవటానికే!

నువ్వు నమ్మవుగాని ఈ విషప్రాణులు మనుషులకన్న

నమ్మకమైనవి, కుత్సితం లేనివి. ఉగ్రనాగు చింపాంజీల సాయంతో యిప్పటివరకు నా శత్రువుల్ని చాలవరకు మట్టుపెట్టాను. నా తండ్రికి వ్యతిరేకంగా సాక్ష్యమిచ్చిన వాళ్ళలో చాలామందిని చంపేశాను. అయితే యింకా ఆరుగురు మాత్రం మిగిలారు" అంటూ రెండు క్షణాలు ఆగింది విషకన్య.

"ఎవరు వాళ్ళు?" ఉత్కంఠ ఆపుకోలేక అడిగాడు నవీన్.

"నాయుడు, అతని డ్రైవరు, అతని అనుచరులు ముగ్గురు, సింగడి మగడు స్నేహితుల్లో ఒకడు నా కాటుకి దొరక్కుండా బ్రతికున్నారు. వీరేంద్రని తప్ప అందర్నీ నేనో, నా అనుచరులో చంపాము. సింగడ్ని కాటుదు వున్న నా అనుచరుడు యిక్కడే వున్నాడుకూడా!"

నవీన్‌కి అప్పుడు గుర్తుకొచ్చింది. సింగడు తమని చంపేలోగా పాము కాటేసింది. లేకుంటే తనని సౌమ్యని చంపేసేవాడే! అయితే ఆ సర్పం, విషకన్య అనుచర వర్గంలోనిదన్న నిజం అప్పుడే తెలిసింది!

విషకన్య చెప్పింది. "వీరేంద్రను నేనే ఒళ్ళంతా తూట్లు పొడిచి చంపాలనుకున్నాను. అయితే నిన్ను, సౌమ్యను అడవిలో చూశాక నా ఆలోచన మారింది. చిన్న మార్పు చేశాను. ఏ స్త్రీని పశుప్రవృత్తితో కామించాడో అలాంటి స్త్రీ చేతిలోనే వాడు ఛస్తే చూసి ఆనందించాలనుకున్నాను. అయితే సౌమ్యకి బదులు నీ చేతిలో చచ్చాడు. సౌమ్య కారణంగానే చచ్చాడు గాబట్టి నా కోరిక నెరవేరినట్టే!"

నవీన్ ఆమె వంక సంభ్రమంగా చూస్తున్నాడు. ఎప్పుడో చిన్నప్పుడు చదువుకొన్న కథల్లోని నాగ

కన్యలా కనిపిస్తోందామె. కాని అది కథ, యిది నిజం! నగ్న సత్యం. తను ఎవరికి చెప్పినా తనని పిచ్చివాడిలా చూస్తారు నాగరిక జనం. కాని యిది తిరుగులేని నిజం!

“మరి నాయుడు, అతని మనుషులు సింగడి స్నేహితుడు దొరకలేదా?” అడిగాడు నవీన్.

“లేదు. చిత్రమేమిటంటే నాయుడు మళ్ళీ అడవిలోకి రాలేదు. నా తల్లిదండ్రులు, నేను పులివాతపడి చనిపోయామని తీవ్రంగా ప్రచారం చేశారు పై అధికారులు, పోలీసులు వచ్చారు, వెళ్ళారు. మళ్ళీ కొత్త స్టాఫ్ వచ్చారు.

అబద్ధపు సాక్ష్యం చెప్పిన స్టాఫ్‌నందర్నీ జక్రయ్యతో మొదలుపెట్టి నేను, నా అనుచరులు చంపేసాం కదా! అటెండర్స్ మొదలు ఆఫీసర్ దాకా అందరూ కొత్తవాళ్ళే! వాళ్ళని మంచిచేసుకున్నాక వద్దామని నాయుడు తాత్సారం చేశాడేమో ననుకున్నాను. రెండు నెలలు కావస్తున్నా నాయుడు మళ్ళీ అడవిలోకి రాలేదు. వాడి కోసమే నేను, నా వాళ్ళు వెయ్యి కళ్ళతో యెదురు చూస్తున్నాం. సింగడి స్నేహితుడు కోయగూడెంలో లేడు. ఏమయ్యాడో తెలీదు” చెప్పింది విషకన్య.

“అయితే నేను నీకేవిధంగా ఉపయోగపడగలను?” అడిగాడు నవీన్.

విషకన్య మందహాసం చేసింది. “నాయుడు గురించిన సమాచారం నువ్వు సేకరించాలి. అతనెక్కడున్నాడో, యెందుకు అడవికి రావటంలేదో కనుక్కోవాలి. అతను అడవికి వచ్చేందుకు నువ్వు సాయం చెయ్యాలి. ఏ స్పాట్‌లోనైతే వాడు, వాడి అనుచరులు నా తండ్రిని నరికి చంపారో అదే స్పాట్‌లో వాడిని, వాడి అను

చరుల్ని నేను చంపాలి! అప్పటికిగాని నా పగ చల్లారదు. నా తల్లిదండ్రుల ఆత్మలు శాంతించవు!" విష కన్య ముఖం జ్వాజ్వలమైన జ్యోతిలా ఎర్రగా వెలిగింది ప్రతీకార వాంఛతో.

నవీన్ కి యిదంతా చాలా అద్భుతంగా వుంది.

"నీ కథ నన్ను కదిలించి వేసింది. నిజాయితీపరుడైన నీ తండ్రికి చాలా అన్యాయం జరిగింది. నీ కుటుంబ నాశనానికి కారకుడు నాయుడు! అతనిపై నువ్వు నీ పగ తీర్చుకోవటం న్యాయమే! న్యాయం చెయ్యాల్సిన అధికారులు లంచగొండులై తీరని అన్యాయం చేసినపుడు చట్టాన్ని, న్యాయాన్ని నీ చేతుల్లోకి తీసుకోవటం హర్షదాయకమే!

నేను నీకు పూర్తి సహకారమిస్తాను. నీకు భయపడి, నువ్వు, నా సౌమ్యకేం చేస్తావోనని జడిసి, కాదు! మనస్ఫూర్తిగా అంగీకరిస్తున్నాను. నీకెలాంటి సహాయం కావాలన్నా చెయ్యటానికి సిద్ధంగా వున్నాను" అన్నాడు.

విషకన్యకు అతని మాటలు చాలా ఆనందం కలిగించాయి. ఆ క్షణంలోనే తన పగ చల్లారినట్లు, ప్రతీకార వాంఛ నెరవేరినట్లు అపరిమితంగా సంతోషించింది.

"నా నిర్ణయం సరైనదనే ధైర్యం నీ మాటలవల్ల కలిగింది. నిన్ను, సౌమ్యను నా దారికి తెచ్చుకోవటానికి సాయపడిన చింపాంజీని అభినందించాలి! పద, నీ స్నేహితురాలు సౌమ్య నువ్వు కనిపించక తల్లడిల్లి పోతూ వుంటుంది. ఆమెను యిక్కడికి తీసుకువద్దాం! ఆ తరవాత ఏం చెయ్యాలో నేను చెప్తాను" అన్నది విషకన్య.

ఆమె తన చేతిలోని పాములను వదిలేసింది. అవి జరజర పాకుతూ ఎటో వెళ్ళిపోయాయి. అంతవరకు అక్కడక్కడే మెసిలిన సర్పాలన్నీ ఎటుపోయాయో కనిపించ లేదు.

నవీన్‌కి అద్భుతంగా వుంది. ఓ మానవ స్త్రీకి విష సర్పాలు స్నేహితులుగా మెసలటం చాలా విడ్డూరమైన విషయం! పాము విషం శరీరంలోకి ప్రవేశించిన మనిషి ఆ విషంవల్ల తను నషపోకుండా ఇతరుల్ని ఆ విషంతోనే చంపగలగటం ఊహాకందని నమ్మలేని విషయం! కాని తన కళ్ళముందున్న నిజాన్ని కాదనటమెలా?

విషకన్య, నవీన్ నాగులకొండ లోయలో నుంచి ఉపరితలంమీదికి వచ్చారు. తను లోయలో పడిపోవ టానికి ముందు సౌమ్య, చింపాంజీ వుండాల్సిన స్థలానికి ఆమెతో వెళ్ళాడు.

ఎదురుగా కనిపించిన దృశ్యం చూసి నవీన్, విష కన్య నిశ్చేష్టులై నిల్చుండిపోయారు.

అక్కడ నేలమీది మొక్కలు, పచ్చిక యేదో ఘర్షణ జరిగినందువ చిహ్నంగా బాగా నలిగిపోయి చిందరవందరగా వున్నాయి.

ఓ మూలగా చింపాంజీ వెల్లకిలా పడివున్నది. చింపాంజీ ఒళ్ళంతా రక్తసిక్తమై వున్నది. ఈ టెలతో పొడిచిన గుర్తులు స్పష్టంగా కనిపిస్తున్నాయి. చుట్టూ రక్తం!

కాని, సౌమ్య జాడ లేదు!

నవీన్ వేదనగా విషకన్య వంక చూశాడు. ఆమె చనిపోయిన తన అనుచరుడికద్ద మోగాళ్ళమీద వంగుని విచారంగా చూస్తోంది. అదీ ఒక్కక్షణమే!

ఆ తర్వాత లేచి నిల్చుని, "సౌమ్య నెవరో అపహరించుకొని పోయుంటారు. చింపాంజీ చివరి క్షణం వరకు ఆమెని రక్షించటానికి పోరాడి మరణించింది. నమ్మకస్తుడైన నా స్నేహితుడ్ని క్రూరంగా చంపినవాళ్ళను వదిలిపెట్టను. వెంటాడి, వేటాడి చంపుతాను. నీ సౌమ్యని నీకు అప్పగించే పూచీ నాది! రా, నాతో!" అంటూ చకచక లోయ దగ్గరకు నడిచి, "ఉగ్రనాగూ?" అంటూ పిలిచింది విషకన్య.

ఒక్కసారిగా ఉగ్రనాగు, దాంతోబాటు చిన్నా పెద్దా సర్పాలన్నీ బిలబిల్లాడుతూ వచ్చి ఆమె చుట్టూ చేరాయి, "ఏమి ఆజ్ఞ మహారాణీ!". అంటున్నట్టుగా. జనమేజయుడు చేసిన సర్పయాగానికికూడా యింత హెచ్చు సంఖ్యలో సర్పాలు వచ్చాయో లేదో తెలీదు గాని, నాగుల కొండంతా సర్పాలతో నిండిపోయి చాలా భయంకరమైన దృశ్యం కనిపించింది నవీన్ కి.

"మన స్నేహితుడు చింపాంజీని చంపి, సౌమ్యను యెత్తుకుపోయినదెవరో నాకు చూపించండి!" అన్నది విషకన్య.

ముందు ఉగ్రనాగు, వెనక సర్పాలు, ఆ వెంటనంటి విషకన్య, నవీన్ సౌమ్యను వెతుక్కుంటూ బయల్దేరారు.

* * *

ఆ రాత్రి వెళ్ళిపోగానే సౌమ్య నవీన్ పడిపోయిన లోయవైపు మళ్ళీ అడుగులు వేసింది. ఒకవేళ అతను లోయలో సాంతం పడిపోకుండా ఏ రాయినో, రప్పనో పట్టుకొని వేల్లాడుతూ ప్రాణరక్షణకోసం అల్లాడుతున్నాడేమోనని ఆశ! అందుకే అటు నడవబోయింది.

కాని చింపాంజీ ఆలోచన వేరు, ఆమె లోయలో

దూకెయ్యటానికే వెళుతున్నదని! అందుకే ఆమెను వెళ్ళనీయకుండా వారించటానికి ఆమెకు అడ్డంగా నించున్నాడు.

సరిగ్గా అదే సమయానికి యెక్కడ్నుంచో నలుగురు ఆటవికులు అటుగా వచ్చారు. సౌమ్యని చింపాంజీని చూడగానే టక్కున ఆగిపోయారు. వాళ్ళలో వాళ్ళే యేదో అర్థంకాని భాషలో కిచకిచలాడారు.

సౌమ్యకి వాళ్ళని చూడగానే పరిస్థితి అర్థమయి పోయింది. వాళ్ళు సింగడి గూడెం తాలూకు వాళ్ళేమో ననుకొన్నది మొదట. కాని వీళ్ళు వాళ్ళకంటె అనాగరికులు!

ఒంటిన గోచీ తప్ప మరే ఆచ్ఛాదనా లేదు. చేతుల్లో వాడి కొనగల ఈటెలున్నాయి. నల్లగా తుమ్మమొద్దుల్లాగా వున్నారు. వాళ్ళ కనుబొమలు దట్టంగా వుండి చిన్న కళ్ళు గుంటల్లా కనిపిస్తున్నాయి. మొరటుగా రాక్షసంగా వున్నాయి చూపులు!

వాళ్ళు నలుగురు సౌమ్యని సమీపించారు. సౌమ్య దాక్కునే ప్రయత్నం చెయ్యలేదు. నవీన్ లేకపోయాక తను బతికి లాభమేమిటి? అతనింకా బతికి వున్నాడను కోవటం తన భ్రమ! అడుగు భాగంకూడా కనిపించినంత లోతైన లోయలో పడ్డ మనిషి ప్రాణాలతో వుండటం అసంభవం!

అయితే ఈ అనాగరిక ఆటవికులు తనకేదైనా ద్రోహం తలపెడితే? అంతకన్న ముందు ప్రాణత్యాగం చేయటమే మేలు!

ఆటవికులు నవ్వుతూ తుళ్ళుతూ సౌమ్యని సమీపించారు. ఇద్దరు ఆటవికులు ఆమె చెరో చెయ్యి పట్టుకున్నారు.

సరిగ్గా అప్పుడే చింపాంజీ ఎగిరి వాళ్ళిద్దర్నీ తన్నింది. ఒక ఆటవికుడి చేతిలోని ఈటె ఎగిరి అవతల పడింది. తక్కిన ముగ్గురు ఈటెల్తో చింపాంజీమీదికొచ్చేశారు. చింపాంజీ కిందపడ్డ ఈటెను అందుకొన్నది. తనమీది కొస్తున్న ముగ్గుర్నీ గాయపరిచింది చేతిలో ఈటెతో.

ఈలోపల నాలుగోవాడి నుంచి విడిపించుకొని లోయ లోకి దూకెయ్యటానికి పరుగెత్తింది సౌమ్య. ఆమె ఉద్దేశం గ్రహించినవాడిలా నాలుగోవాడు ఆమెను వెనకనుంచి గట్టిగా పట్టుకొని లాగేశాడు. వాడి పశు బలం ముందు సౌమ్య నిలవలేక తూలి నేలమీద పడి పోయింది. వాడు ఆమెను కదలకుండా పట్టుకొన్నాడు.

ఈలోపల చింపాంజీని తూట్లుతూట్లుగా ఈటెలతో పొడిచేశారు ఆటవికులు. చింపాంజీ నేలకూలిపోయే వరకు వాళ్ళతో వీరోచితంగా పోరాడుతూనే వున్నది. కాని ఆటవికులు దాన్ని వదల్లేదు.

చనిపోతూ సౌమ్య వంక జాలిగా, దీనంగా చూసి ప్రాణాలు వదిలేసింది చింపాంజీ.

నలుగుర్లోను ముగ్గురు ఆటవికులు బాగా గాయపడ్డారు. చింపాంజీ వాళ్ళ శరీరాలని తూట్లుచేసింది. అయినా వాళ్ళు నేలవాలిపోలేదు. సౌమ్యని ఎత్తుకొని నాలుగో ఆటవికుడు ముందు పరుగెడుతున్నాడు. గాయపడ్డ ఆటవికులు కూడా గాయాలని లెక్క చేయకుండా అతడివెనుక పరుగెడుతున్నారు.

దాదాపు ఓ అరగంట అడవిలో అడ్డదిడ్డంగా పరుగెత్తారు వాళ్ళు. అప్పటికి అడవిలో చీకట్లు ముసురుతున్నాయి. బహుశా బయటి ప్రపంచానికి సూర్యుడింకా అస్తమించి వుండడు!

(సశేషం)